

Silenci, es tortura

No els cal ni demanar silenci, com sí que han de fer els directors de cinema quan filmen. No, els torturadors de la policia espanyola tenen cinc dies en què la llei antiterrorista els permet de fer la feina a consciència, de manera impune i enmig del silenci més absolut. Els advocats no hi tenen accés i els metges forenses deuen cobrar del fons reservat per incomplir el codi deontològic d'una manera tan flagrant. El ministre d'Interior de torn explica contes de fades, algú li deu llimar el nas de nits i els mitjans de comunicació reproduïxen fidelment la seva versió. Per al comú dels mortals, aquí pau i després glòria, i no facis soroll que comença la telesèrie o el partit de futbol.

No els cal ni demanar silenci, com sí que han de fer els directors de cinema quan filmen. No, els torturadors de la policia espanyola tenen cinc dies en què la llei antiterrorista els permet de fer la feina a consciència, de manera impune i enmig del silenci més absolut. Els advocats no hi tenen accés i els metges forenses deuen cobrar del fons reservat per incomplir el codi deontològic d'una manera tan flagrant. El ministre d'Interior de torn explica contes de fades, algú li deu llimar el nas de nits i els mitjans de comunicació reproduïxen fidelment la seva versió. Per al comú dels mortals, aquí pau i després glòria, i no facis soroll que comença la telesèrie o el partit de futbol. Alguns cops, quan la situació surt de mare, el silenci es trenca excepcionalment. És el cas, per exemple, d'Igor Portu, detingut la setmana passada al País Basc. El segon dia de detenció el van haver de dur a l'UCI i l'informe mèdic, que es va fer públic, assenyalava que tenia una costella trencada, un pulmó perforat, una hemorràgia a l'ull esquerre i hematomes per tot el cos. N'hi ha que no arriben a l'hospital i moren a les dependències de la policia o en circumstàncies com a mínim estranyes. De Portu, se n'ha parlat força, però un mes abans van torturar de manera salvatge Gorka Lupiañez, un altre basc, del mateix poble, i el silenci va ser total. Els relats que fan les víctimes, que es poden trobar a internet, són esfereïdors. Amb aquests fets, podem optar per no creure el relat dels detinguts i sí, en canvi, el del ministre Rubalcaba, tal com ens recomanava de fer Joan Oliver des de les pàgines de l'Avui. El ministre va dir que Portu fugia de la guàrdia civil en un control de carretera i que, les ferides, se les va fer quan el van detenir, perquè s'hi va resistir de manera violenta. Quan l'endemà va aparèixer un testimoni de la detenció, que passejava el gos pel bosc i la va veure, tot assegurant que ni hi havia control de carretera, ni els dos detinguts es van resistir i que l'hora dels fets tampoc no coincidia, Rubalcaba ja havia aconseguit de fixar la versió oficial, convenientment avançada a la versió digital del diari El País. A banda els incrèduls, que deuen mirar cap a una altra banda quan Amnistia Internacional i el Relator contra la Tortura de les Nacions Unides publiquen els seus informes, hi ha els qui les aproven. De manera oberta o dissimulada, són molts els qui creuen que si els detinguts són activistes d'ETA, ja els està bé. Dues consideracions sobre això. La primera, de principis: la tortura és una xacra inadmissible en qualsevol circumstància, una violació dels drets humans més bàsics, que només societats adormides i amb greus dèficits democràtics com l'espanyola poden tolerar d'una manera tan descarada. La segona, més perillosa: qui decideix qui mereix ser torturat és el torturador. Martxelo Otamendi és un periodista basc que no pertany a ETA i va ser torturat. Els independentistes catalans detinguts en la ràtzia olímpica del 92 per indicació de l'aspirant a Nobel Baltasar Garzón també van ser torturats i no eren terroristes. Bertolt Brecht ho va dir molt bé i per això aquest fragment és tan conegut: 'Primer s'endugueren els negres, però, a mi, no em va importar, perquè jo no ho era. Tot seguit s'endugueren els jueus, però, a mi, no em va importar, perquè jo no ho era. Després varen detenir els capellans, però, com que no sóc religiós, tampoc no em va importar. Finalment varen capturar uns comunistes, però, com que no sóc comunista, tampoc no em va importar. Ara se m'enduen a mi..., però ja es massa tard.' Amb les tortures passa igual: la consideració moral que ens ha de merèixer aquesta vil acció, i els covards que tenen l'estómac de perpetrar-la, ha de ser la mateixa si qui n'és víctima es diu Igor Portu o porta el nom del nostre fill o és la nostra parella. **Rectificació:** Un lector m'informa que la cita

que atribueixo a Brecht correspon, en realitat, al pastor luterà alemany Martin Niemöller. La [Viquipèdia](#) diu que aquesta atribució errònia és força comuna i explica també que hi ha múltiples versions del text, inclòs originalment en un sermó de l'any 1946.

15 gener 2008

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)